

Mới hôm qua thôi

Ban Mai

Mới hôm qua thôi, các bạn tôi cùng làm việc trong trường đại học đã về hưu gặp nhau cà phê tán chuyện, ai cũng bàn khi nào tụi mình về già không làm gì được nữa thì cùng nhau vào một Viện dưỡng lão ở chung cho vui.

Tụi trẻ bây giờ đều có công việc, gia đình, sẽ không có thời gian chăm sóc mình, nếu ở chung với chúng, mình sẽ bị bó buộc, không tự do sống theo ý của mình, rồi mình sẽ cô độc ngồi im lặng giữa bốn bức tường, thà vào Viện dưỡng lão có bạn bè cùng trang lứa để nói chuyện, cùng sinh hoạt với nhau.

Nói là nói vậy thôi, chứ trong lòng tôi là một khoảng lặng. Bởi vì người dân Việt không phải ai cũng có điều kiện, và cũng không phải ai cũng hiểu thông suốt ở Viện dưỡng lão là một giải pháp hay khi về già. Thuận tiện cho con cháu và cho cả mình.

Tôi nhớ, mẹ tôi những buổi chiều ngồi trước hiên nhà chờ các con đến thăm, mặc dù đông con nhưng cuối đời bà vẫn sống một mình, không một đứa con nào bên cạnh.

Có lần tôi hỏi mẹ cần gì con sẽ mua cho mẹ, bà nói bà không cần gì cả, bà chỉ cần hàng ngày có con đến thăm là bà vui rồi. Bây giờ, hàng ngày tôi đem cơm cho bà.

Người già họ sợ sự cô đơn, họ cần tình yêu thương. Rồi tôi cũng sẽ vậy. Khác với Phương Tây, truyền thống Á Đông người ta vẫn luôn mong sống nhiều thế hệ cùng nhau, chẳng đặt đưng cuối đời mới đến Viện dưỡng lão.

Và không phải ai cũng có cuộc đời may mắn.

Sáng nay, BS. Đỗ Hồng Ngọc gửi tôi một video bài hát “Mới hôm qua thôi” lấy từ bài thơ “Trong một nhà giữ lão ở Montréal”, nhạc sĩ Võ Tá Hân phổ nhạc, những ca từ đầy trải nghiệm và giai điệu trầm buồn, làm tôi bần thần cả một ngày.

Dù biết rằng cuộc đời này rồi ai cũng sẽ vậy nhưng sao vẫn thấy buồn cho kiếp con người.

" Họ ngồi đó, bên nhau.
Đàn ông, đàn bà. Không nhìn. Không nói.

...

Mới hôm qua thôi.
Nào Vương. Nào Tướng. Nào Tài Tử. Nào Giai Nhân. Ngựa xe. Vỗng
lọng.

Mới hôm qua thôi.
Nào lọc lừa. Nào thủ đoạn. Khoác lác. Huênh hoang.

Mới hôm qua thôi.
Nào galant. Nào quý phái. Nói nói. Cười cười. Ghen tuông. Hờn giận.

...

Họ ngồi đó.

Không nói năng. Không nghe ngóng. Gục đầu. Ngửa cổ. Móm
sòm. Nhấn nheo.

Ngoài kia. Tuyết bay. Trắng xóa.

Ngoài kia. Dòng sông. Mênh mông. Mênh mông..."

(Trích bài thơ " Trong một nhà giữ lão ở Montréal" BS. Đỗ Hồng Ngọc)